

Косйо. Все има нещо и от патилата.

Калина. Е, тжй. Аз виждам. че когато човека изпита много неща — поумнява.

Косйо. (с болка) Само защо да бжде тжй, когато можеше Можеше, Калино

Мжлчание

Гайчо. (почва да дреме и клюмва кжм огня)

Калина. Доспа ли те се, мамино.

Гайчо. Искам да спя.

Косйо, чул детето, погледва го, сякаш забравил за него, сепва се и неволно си отегля ржката.

Калина. Какво ти стана, Косйо?

Косйо. Остави, не питай.

Калина. (Поставила детето си в полата, зема ржката на Кося)

Мжлчание

Косйо. (Се опитва да си изтегли ржката.)

Калина. (Задържала я, гледа го жегната) Защо се разтрепера! Я виж, как трепериш!

Косйо. Ах, Калино, ти не мож ме разбра; ти не знаеш

Калина. Какво?

Косйо. Когато ти ми разправяше преди малко за онава, което ще бжде — тжй се занесох и струваше ми се, че аз сжм И сега

Калина. Че какво сега?

Косйо. (Още по разтреперан) . . . Само като го чух Като чух негова глас пак видях онуй, от което се страхувам . . . ах, страшно е то . . . то никога нема да . . . щом е това дете тук

Калина. Косйо, не бивай такжвзи . . .

Косйо. Аз искам, искам да не сжм. Зер каква полза като се мжча . . . Ама на виждам го с мечката му . . .

Калина. Ех, не виждай! Затвори си очите.

Косйо. Като зажемя — пак ми се вестява . . . Вестява ми се като страх на сжн.

Калина. (Хванала ржката му, гледа я) Ще мине. Косйо, ще мине . . . То пжрвият ден, защото е... Да се помине време . . . С време всичко минава. Времето какво не цери!

Косйо. Колко искам да е тжй, ама щом детето . . . И да забравя, то ще ми напомня . . .

Мжлчание

Калина. Поомина ли ти?